

Небесна пригода

Ірина Жиленко

В маленькім містечку колись я жила.
На березі синього моря.
Жила я на вуличці, котра ішла
все вгору, і вгору, і вгору...

Гукала їй площа: — Спинись-но, мала!
Вертайся! Вже ніч надворі... —
А вуличка й вухом на те не вела.
Ішла собі вгору і вгору.

Ішла повз аптеку, і далі — за сад,
сміялась всіма ліхтарями.
Не зчулась, коли забрела в небеса
і там заблудилась, без мами.

По вуличці йшов неухажний трамвай
і теж заблукав серед неба.
Кондуктор злякалася: — Ну і дива! —
Водій здивувався: — Це ж треба...

А люди кричали: — Вертаймось назад!
Що це за трамвай неухажний?!
Порядній людині блукать в небесах —
хлоп'яцтво,
ганьба,
легковажність!

Приїхали крани. Кричали: — Давай! —
Кричали то "віра!", то "майна!".
І з неба зняли неухажний трамвай
і в парк повернули трамвайний.

А вуличка й досі за хмарами десь
блукає. Поетам сниться.
А як вона зветься і звідки йде —
про це не скажу. Таємниця!

По ній щосвітанку приходить зоря
і будить сусідського півня.
І селяться зорі в її ліхтарях,
неначе шпаки у шпаківнях...